

Posudek vedoucího

ŠMÍD, Radek, *Téma populární hudby v regionálním tisku současného karlovarského kraje v období let 1957 – 1967*, Praha 2017.

Ve své diplomové práci Radek Šmíd představuje na teritoriálně jasně definovaném prostoru proměnu v přístupu poststalinského Československa k populární hudbě. Šmídvým hlavním pramenem se proto celkem logicky staly novinové články, které v rozpětí let 1957 až 1967 vycházely v karlovarském regionálním tisku (což možná autor až zbytečně opakuje). Proti takové volbě pramenné základny nelze vůbec nic namítat, navíc lze podotknout, že autorovo studium dobového tisku bylo velice pečlivé (pro úplnost dodejme, že autor probádal i některých fondy Státního okresního archivu Cheb).

Slovo „pečlivé“ ostatně docela dobře vystihuje celou diplomovou práci. Autor v jejím počátku (s. 9) sám sebereflexivně říká, že jeho „výzkum zřejmě nebude směřovat k nějaké převratné teorii“. V tom má pravdu, k převratné teorii (a ani k „teorii“ bez adjektiva „převratné“) nesměruje, na straně druhé to však vynahrazuje podrobnou, takřka až pozitivisticky laděnou sondou do jím vytčené oblasti – a „proti gustu žádný dišputát“...

Jen na okraj: Je možná trochu škoda, že zmíněné pozitivistické ladění diplomové práce se promítlo do jejího jazykového stylu. Je totiž dost těžkopádný – pro příklad uvedu jen jednu větu, která je v mnoha směrech symptomatická: „V 60. letech docházelo k většímu prostoru mládeže, aby svobodněji a podle svých zájmů využívala volný čas.“ (s. 32).

S pozitivistickým přístupem (s možná až přemírou po sobě následujících citací jednotlivých článků) souvisí i další typická vlastnost textu. Představím jí na jednom příkladu: Autor několikrát konstatuje (například na s. 16 a s. 18), že práce s jím vybranými dokumenty otevírá možnost analýzy jazyka, a to je samozřejmě smysluplné tvrzení, jenže analýzy jazyka se tak úplně nedočkáme. Dočkáme se ponejvíce popisu a přetlumočení některých novinových pasáží (často těch ideologičtějších, šťavnatějších, které evidentně autorovi přijdou jako nejvíce vypovídající), ale žádné textové analýzy. Obecněji řečeno, Radek Šmíd se možná až příliš nechal unést množstvím a zajímavostí dokumentů, které nashromáždil a které chtěl zmínit. Snad měl trochu ubrat na šíři a některým dokumentům se třeba právě i z jazykové stránky, kterou sám zmiňuje, věnovat hlouběji.

Na druhé straně oceňuji úvodní teoreticko-metodologické pasáže, v nichž autor jednak prokazuje, že zná náležitou základní literaturu (byť třeba jen z druhé ruky – viz například parafráze Adornovy argumentace týkající se populární hudby prostřednictvím jiné než Adornovy knihy), a jednak diplomovou práci vhodně kontextualizuje. I tady však lze být částečně kritický – nejsem si třeba jistý, zda je nutné popisovat rozdíl mezi primárním a sekundárním dokumentem (s. 17); taková

znalost by se v diplomové práci měla považovat za samozřejmost.

Závěrem lze říci, že diplomová práce Radka Šmída je poctivým textem, který je možno bez jakýchkoli problémů doporučit komisi k obhajobě. Proto, že práce má některé zmíněné dílčí nedostatky, ji navrhuji ohodnotit stupně velmi dobře, 2.

V Praze dne 17. června 2017

.....
PhDr. Přemysl Houda, PhD.